

EL TEMPS

DIRECCIO, ADMINISTRACIO, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benilloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castet, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Òrrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats, València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser produïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L'efecte González

Si alguna cosa es pot dir després del resultat de les eleccions del 6 de juny és que la victòria de González és, precisament, una victòria personal. Els socialistes ho tenien, d'entrada, difícil. González es trobava per Setmana Santa amb un partit dividit, una crisi econòmica creixent i una situació política incerta. Va decidir personalment d'avançar la convocatòria, en una arriscada fugida endavant. La pre-campanya electoral, la va passar amb més pena que glòria. Però va arribar a la campanya i Felipe, a la segona setmana, va baixar a l'arena, per resoldre la feina personalment.

Els ingredients per a convèncer els electors que ha utilitzat González són diversos. El primer, important, és l'adhesió sentimental, per damunt de l'adhesió política. Felipe va anar de plaça en plaça presentant-se com un bon xiquet. Reconeixia errors, prometia rectificar, pràcticament demanava perdó i, sobretot, advertia que els altres eren molt pitjors. El segon és l'apel·lació a la memòria. Els socialistes han jugat clarament la carta del franquisme i de la guerra civil com a instrument per a evitar el triomf del PP. Felipe demanava, una vegada i altra, memòria històrica. Aquest fet, òbviament molt criticat des d'altres forces, ha tingut també la seua incidència. El tercer ingredient és el bagatge. González ha explotat molt la seua veterania davant el líder conservador. S'ha presentat com un valor amb experiència, sòlid, amb errors però coherent, capaç i amb ganes de tornar a agafar el timó per redefinir-se en el present i disposat a rectificar el rumb.

Ara bé, la victòria de González no hauria estat possible només per activa. González ha guanyat també per passiva. Els conservadors del Partit Popular no han sabut, una vegada més, presentar una proposta i un lideratge prou atractius per a la majoria de ciutadans espanyols. Les seues indefinicions programàtiques, les contradiccions entre la seua actuació al Congrés en les darreres legislatures i el que

ara asseguraven que farien, en el cas que governaren, no els han guanyat la confiança dels electors. Han millorat posicions, ara són més alternativa que abans, però no han aconseguit ser majoritaris.

González té, de nou, la possibilitat de governar. Ha promès de rectificar i ho haurà de fer.

Pel que fa als resultats del nostre país, cal destacar dos fets sobretot. Primer que el Partit Popular ha aconseguit la victòria al País Valencià i a les Illes. Les Illes ja podien considerar-se abans un feu del PP, però la victòria del

partit d'Aznar al País Valencià és molt important. Per ella mateixa i pel que significa en la pròxima cursa cap a la presidència de la Generalitat. De passada l'allau popular ha estat a punt de deixar fora de combat Unió Valenciana, que al final només s'ha salvat per poc de la desfeta.

El segon tema important és que allò que presumiblement havia de ser una victòria ampla de Convergència i Unió al Principat no s'ha produït. I això afecta de manera notable la seua voluntat de ser decisius a Madrid. Després d'una campanya de tons triomfalistes, CiU s'ha quedat amb la mel als llavis, i més quan la clara victòria de Felipe González els fa molt menys necessaris a l'hora d'assegurar la governabilitat de l'estat.

